

— Meni nikako to ne može u glavu — opet će Dujam. — Neprijatelj je potučen, bježi glavom bez obzira, možeš ga uništiti, a ne ćeš!

— Bio bi komes; ali nadkomes ni da čuje o potjeri — prihvati Božo. — A morao je, ako ništa, barem stoga, što je znao, da će se oni za jučerašnji poraz već osvetiti na našim ljudima...

— I to još krvavije! — upade u riječ Dujam.

— Poznam ja, a pozna i Božo, cijeli onaj kraj od Žirja pa dalje do Kvarnera. Sami otok do otoka, a sve bez ikakve zaštite. Možeš upasti u sela sred bijela dana!

— Tako je, istina je živa! Vidite, braćo! Kako vjerujem u ovaj sveti znak — i Božo se prekriži, — tako vjerujem, da su gusari još noćas iznenadili koji naš bijedni otok, ili barem koje selo.

— Pa su, kako već običavaju, — doda Dujam — dijelom poklali a dijelom zarobili sve živo!

— Uz to oplijenili, ako nisu i spalili kukavne kolibe naših seljaka!

— I tako oni su — pridoda Božo — odmah zamijenili jučer izgubljene svoje ljude s našima, što su noćas zarobili, pa ih okovali na dnu broda...

— A naši nesretni galijoti, — bolno će Marko, — što su jučer poginuli ostat će neosvećeni u morskome ponoru...

— Srce mi se cijepalo, — prihvati Božo — kad su im ono privezivali za okove na nogama po komad starih veriga...

— A zašto? — upita Dujam.

— Da laglje potonu!

— Da brže potonu! — ispravi Marko.

— Zar su ti galijoti bili naši ljudi? — opet će Dujam.

— Naši, naši, sva petorica — odvrti Božo. — Ja sam se zanimao za njih.

— Zločinci?

— Da, tobože zločinci! — nastavi Božo. — Jedan je u svojoj šumici posjekao nekoliko stabala, da ne pogine od leda, a stabla bila žigom označena¹⁵⁾; s njim na galiju!

¹⁵⁾ Povjerenici Republike obilazili su sve šume, i privatne, pa su žigom označivali stabla, koja seljak nije smio da posječe prije nego li mu oblast to naloži. A kada bi primio taj nalog, bio je dužan posjeći i dopremiti drvo u bližnju luku, gdje su procjenitelji plaćali tako neznatnu oštetu, da seljacima nije bio nagrađen ni trud, kamo li vrijednost drva. To je bio glavni razlog, zašto su seljaci uništavali posječenomu stabalju i žile, pa su tako u mnogim krajevima nestale šume, jer su kiše